

Francesc Puigpelat

L'Alba i els Set Iraquians

Il·lustracions de Màriam Ben-Arab

1

La nena que va néixer a l'alba

En el mateix moment que naixia la seva filla, Rudolf Smith i Elisabeth Deville van veure per la finestra de la clínica de Pine City les primeres llums de l'alba i la caiguda silenciosa d'uns flocs de neu. Als dos els va quedar gravada aquella imatge. Per això, unes hores després, es va desenvolupar una curiosa conversa entre els feliços pares.

—Has pensat quin nom posar-li a la nena?
—va dir Rudolf Smith.

–Sí –va respondre la seva esposa–. M’ha inspirat molt la imatge que hem vist per la finestra.

–És veritat. Ha estat molt bonic: l’alba i la neu.

Els dos es van mirar tendrament i van mirar la nena, que dormia a la falda de la mare. I tots dos alhora van llançar les seves propostes:

–Es dirà Neus.

–Es dirà Alba.

Rudolf Smith i Elisabeth Deville es van quedar desconcertats uns instants, però de seguida van amollar un parell de rialles juganeres.

–Bé: què decidim?

–Crec que caldrà que l’hi preguntem a ella.

Així ho van fer. El problema és que la nena, amb només unes hores de vida, no sabia parlar.

–I si l’anomenéssim Alba Neus?

–No. No m’agrada. O l’una cosa, o l’altra.

–I doncs?

–Que decideixi l’atzar!

–Bona idea.

Elisabeth Deville i Rudolf Smith eren molt feliços i no discutien mai. Sempre que hi havia un desacord entre ells, deixaven que l'atzar decidís. En aquella ocasió, van optar pel clàssic sistema de la moneda a l'aire.

–Cara, Alba –va dir Elisabeth Deville.

–Creu, Neus –va respondre el pare.

Van llançar la moneda i va passar el que és gairebé impossible: va quedar plantada, de costat. Així que van optar per canviar de mètode. Rudolf Smith va proposar:

–Ho decidirem per la primera trucada al mòbil. Si et truquen a tu, Alba. Si a mi, Neus.

–Perfecte.

Tot just havien passat un parell de minuts quan va sonar el mòbil d'Elisabeth Deville, amb una trucada de sa germana, Cecille Deville. Després d'unes frases de compliment, Elisabeth Deville va dir:

–Gràcies, germaneta. Ara ja sabem quin nom posar-li a la nena. Es dirà Alba!

–Alba? –va repetir Cecille Deville–. Quin nyap de nom!

I va penjar. Era una reacció habitual: Cecille Deville, la tieta de la nena que s’anomenaria Alba, era coneguda per tothom a Pine City pel seu mal caràcter.

Però Rudolf Smith i Elisabeth Deville no van donar cap importància a l’incident. La seva filla es diria Alba i tots dos estaven feliços i satisfets, perquè tenien molt bon caràcter.

2

La neu i l'avió

La vida de l'Alba va ser de plena i absoluta felicitat fins als sis anys. Aleshores, un dia de febrer, va nevar a Pine City. Era molt estrany, perquè la ciutat es trobava enmig d'una plana àrida.

—Que bonic! —va exclamar Rudolf Smith—. Una nevada, just com el dia que vas néixer.

—I no vaig tenir fred, en néixer? —va respondre l'Alba.

—No. Et vam abrigar molt bé —va dir Elisabeth Deville.

–T'agradaria veure molta, molta neu? –va preguntar el pare–. Vols jugar? I córrer per la neu?

–Siiiiiií.

–Doncs anirem a les muntanyes.

L'Alba no oblidaria mai aquell primer viatge als cims nevats. Va jugar amb el pare a tirar-se boles de neu al cap. Amb l'ajut de la mare, va aixecar un meravellós ninot, amb barret i una pastanaga per nas. I després va demanar en un restaurant una «pizza nevada» coberta de formatge blanc fos, deliciosa.

Sí: l'Alba sempre recordaria amb afecte i malenconia aquesta excursió, perquè va ser el preludi d'un terrible desastre. Una setmana després, l'avió en què viatjaven els seus pares es va estavellar en aquelles mateixes muntanyes nevades. No hi va haver supervivents.

3

Les dues obligacions de l'Alba

De la nit al dia, l'Alba va esdevenir òrfena. Va plorar i plorar durant dies i dies, i nits i nits. Va plorar tant que li va semblar que se li assecaven els ulls primer, i després que li cremaven.

Fins que un record la va salvar de la desesperació. Va recordar una conversa que havia tingut amb els pares una tarda d'estiu.

«La teva única obligació a la vida», li va dir el pare, «és ser feliç».

«No és veritat», va intervenir la mare. «En tens una altra: fer feliços els altres.»

El pare va acceptar la correcció rient:

«Té raó: tens dues obligacions».

I sa mare va afegir:

«No les oblidis mai. Mai! Ho promets?».

I l'Alba va murmurar:

«Ho prometo».

Amb aquest record, l'Alba va superar la tristesa i va deixar de sentir-se desgraciada.

Es va eixugar les llàgrimes i va assajar un tímid somriure davant del mirall. Gràcies a aquell somriure, es va adonar que el pare i la mare encara vivien, al seu interior, i li regalaven l'alegria i el bon humor. L'Alba es va adreçar a la seva imatge al mirall, va aixecar la mà amb solemnitat i va dir:

—Pare, mare... Compliré la meva promesa. Seré feliç.

